

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter IV

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter IV", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter IV*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. XXIX. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-oehl04val-shoot-idm140153725150368.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter IV

Betegnende og rigtigt set er det, at Valborg er den stærkeste Natur af de to, som Kvinderne ofte er det i Oehlenschlägers Tragedier. Hvor hans blinde Optimisme slaar over i fuldstændig Modløshed, er hun den moderlige Trøster. Hendes Kærlighed er lige saa xxx rig som hans, men hun giver sig ikke hen i sin Lykke, som han gør det; derfor kan hun bedre bære Ulykken. Hendes tilkæmpede Ro, som baade er nordisk og skøn, svigter hende ikke i Afskedens Øjeblik; hun bryder ikke ud i Klager, da hun knæler ved sin elskedes Lig. Kun de sværmeriske Gengangerfantasier i sidste Akt er udenfor Rollen; de er et Offer til Tidens sentimentale Smag, som den store Digter selv ikke kunde sige sig ganske fri for. Men bortset herfra er en højbaaren og i ædleste Forstand enfoldig Tankegang gendigtet med gribende psykologisk Sandhed. Selv den digteriske Frihed i Skildringen af hendes pludselige Død under Vilhelms Vise føles ikke som et Brud paa Tragediens indre Sandhed. Den voldte senere Oehlenschläger mange rationalistiske og medicinske Skrupler, men er gentaget af Crillparzer i hans Hero («Des Meeres und der Liebe Wellen» 1831). Valborg virker betydeligere end Axel, hun som paa engang er den trofaste og den stærke. Hun er overhovedet den største Kvindeskikkelse i Oehlenschlägers Teater - paa sin Vis ligesaa skøn og ligesaa sand som Shakespeares Julie.